

му угоди?—Защо мъжът отвратително отласкува върната ржка на горката женица?

Да ли за туй, за да може да рече: „*тя трепере от мене*“!.

Колко по добре щеше да струва мъжът ако да немислеше тъй!

Колко по-свѣсенъ щеше да бже мъжът ако—по примѣрътъ на циганинътъ—некрѣше нищо отъ жената, която съсъ добра воля и съсъ любовъ преписала сждбината си о нашата сждбина, и която—споредъ вроденото ѝ великодушіе—почти сякогда ся показва снисходителна и търпѣлива, само за да угоди на мъжътъ.—

Ако некой човѣкъ ся разболѣе и—вмѣсто да обади мѣстото на болката—казва че го боли носътъ, когато положително кракътъ страдае. Какво може докторътъ да помогне?

Този примѣръ е и за фамилярнитъ животъ!

Когато мъжътъ нищо неповѣрява на жената, или когато ѝ лъже,—когато даже и за финансовото или вещественото си състояніе нищо ѝ неказва, тогазъ жената незнае какво да прави—незнае какъ да управлява домътъ си, и харчи по-много отъ колкото силите на мъжътъ позволяватъ.

Ако на тези кусури приложимъ и равнодушіето, което мъжътъ храни къмъ жената, тогизъ не е за чудо да виждамы че жената търси удоволствіе въ суетата т. е. въ модите и други затапителни заниманія.

Въ таквъ жаленъ случай, мъжътъ вика до-Бога: *жената ми е раскошна—жената ми ще мя съсипе съсъ пустите си моды и салтанаты*.“

Наистина че мъжътъ—когато работата е достигнала до таково жално положеніе—има право да ся оплаква отъ слабостіето на такава жена, но. кой е кривъ?

Ако мъжътъ съсъ време да беше искренъ къмъ жената и да не крѣше *нищо* отъ нея—ако напротивъ да беше отворилъ моралниятъ и вещественниятъ свой теверъ предъочыте на жената,. колко тжгы и увканія щеше да си зашеди и колко по-блаполученъ щеше да бже!